Vol. LXXVII, No. 1198, pp. 523–565 UDC 327.56(988)
Review article DOI: https://doi.org/10.18485/iipe_ria.2026.77.1198.1
Biblid 0543-3657, 77 (2026)

GREENLAND AND THE RESTRUCTURING OF ARCTIC SECURITY: A SECURITY INTERFACE PERSPECTIVE

Dejan VULETIĆ[1], Suryang RAWAT[2]

ABSTRACT

This article examines how Greenland helps explain the restructuring of national security under conditions of layered sovereignty and the structural transformation of Arctic security. Drawing on securitisation theory, it develops the concept of Greenland as a security interface—an intermediate political space in which Greenlandic authorities, despite lacking full sovereignty in foreign and defence policy, exercise significant political capacity in areas such as economic regulation, resource governance, and external cooperation. The study employs a qualitative, theory-guided interpretation of relevant literature and demonstrates that Greenland's contemporary strategic significance cannot be adequately explained by geography, natural resources, or military infrastructure alone. Instead, security increasingly develops through the interaction of political authority, institutional arrangements, economic governance, and systemic competition across multiple levels of governance. The findings indicate that contemporary security environments blur the boundaries between domestic governance and foreign and security policy, challenging exclusively state-centric and military conceptions of security. By conceptualising Greenland as a security interface, the article offers a transferable analytical framework for understanding how layered sovereignty and systemic competition increasingly reshape national security beyond traditional state-centric models.

ARTICLE HISTORY

Received:
07/05/2026

Revised:
30/07/2026

Accepted:
18/08/2026

KEYWORDS

Arctic security; security interface; layered sovereignty; national security; systemic competition.

Cite this article as: Vuletić, Dejan, and Suryang Rawat 2026. "Greenland and the Restructuring of Arctic Security: A Security Interface Perspective". *The Review of International Affairs* LXXVIII (1198): 523–565. https://doi.org/10.18485/iipe_ria.2026.77.1198.1

[1] Senior Research Fellow, The Strategic Research Institute, University of Defence, Belgrade, Serbia. E-mail: dejan.vuletic@mod.gov.rs, https://orcid.org/0000-0001-9496-2259.

[2] PhD research scholar, Symbiosis International University, Lavale, India. E-mail: suryang.rawat1996@gmail.com, https://orcid.org/0009-0007-5814-5527.

CC BY-SA 4.0

Introduction

Over the past decade, Greenland has shifted from the margins of Arctic politics to centre stage in strategic debates among major powers. Once widely described as a relatively stable arena of international cooperation, the Arctic has increasingly become associated with renewed military activity, intensified strategic competition, and the transformation of regional security following Russia's full-scale invasion of Ukraine in 2022 (Wegge and Halsne 2022, 32–33; U.S. Department of Defence 2024, 1–3). These developments have been further reinforced by Finland's and Sweden's accession to NATO, fundamentally reshaping the Alliance's northern strategic posture and increasing the strategic importance of the Arctic within Euro-Atlantic defence planning (Friis and Tamnes 2024; U.S. Department of Defence 2024, 1–3). More broadly, these regional developments have unfolded within an international security environment shaped by Russia's war against Ukraine, continuing conflict in the Middle East, and intensifying strategic rivalry among the United States, China, and Russia. Together, these simultaneous crises have reinforced the interaction of economic, technological, and military competition across previously distinct theatres, increasing the importance of strategic mobility, resilient supply chains, early warning, and coordinated Allied defence planning (The White House 2025). Within this evolving security environment, Greenland occupies a complex strategic position. Its geographical location between North America and Europe, combined with its long-standing integration into Cold War strategic planning, placed Greenland at the core of transatlantic security dynamics (Petersen 2011, 90–95). Today, Greenland's expanding autonomy, its growing role in North American missile defence, and its renewed geopolitical significance further reinforce its position at the intersection of regional security transformation and systemic power competition (U.S. Department of Defence 2024, 4–7).

Yet, Greenland's growing prominence in contemporary strategic debates cannot be fully explained by conventional geopolitical factors such as geographical location or resource potential alone. While the island has long occupied an important position in transpolar defence planning and early warning architectures (Petersen 2011, 90–95), recent geopolitical and technological developments have fundamentally altered the strategic context in which these longstanding geographical advantages are interpreted (U.S. Department of Defence 2024, 4–7). Russia's invasion of Ukraine, the enlargement of NATO to include Finland and Sweden, and renewed emphasis on Arctic defence and deterrence have reinforced Greenland's significance within North American and Euro-Atlantic security planning (Friis and Tamnes 2024; U.S. Department of Defence 2024, 1–7). At the same time, climatic change, technological innovation, and intensifying great power competition continue to reshape the Arctic security landscape. Consequently, the Arctic no longer reflects the post-Cold War framework associated primarily with institutional

cooperation and environmental governance but is increasingly characterised by overlapping layers of military competition, technological rivalry, and strategic recalibration (Gad et al. 2024, 227–229; Østhagen 2016; Wegge and Halsne 2022, 32–33). Within this evolving environment, Greenland should not be understood solely as an object of external strategic interest; rather, it represents a strategic interface where competing security discourses, alliance priorities, and political ambitions increasingly converge.

Existing research approaches Greenland from several analytical perspectives. Some authors emphasise its geostrategic significance within NATO's northern flank and its longstanding role in United States deterrence strategy, particularly through military infrastructure and early warning capabilities in the High North (Wegge 2022, 94–113; U.S. Department of Defence 2024, 4–7). Others focus on Greenland's resource potential, economic dependency, critical minerals, and the implications of climate change for maritime routes, energy security, and resource extraction (Spence and Hanlon 2025, 4–5; Schwartz and Baskaran 2026). A third body of research examines Greenland's political development, highlighting processes of self-government, paradiplomacy, and the evolving distribution of authority within the Kingdom of Denmark (Gad 2017, 104–107; Ackrén 2014, 42–43; Gad et al. 2024, 227–229). In this article, par diplomacy refers to the external engagement of subnational authorities in economic, political, and institutional arenas that remain formally within the jurisdiction of the sovereign state. In Greenland's case, such engagement does not replace Danish foreign policy competence but operates alongside it, expanding local political agency within negotiated sovereignty arrangements. While these perspectives provide valuable insights, they generally remain analytically separated. Military strategy, economic development, political autonomy, and security governance are frequently examined as distinct domains despite their increasing interdependence in the contemporary Arctic security environment.

This article develops a different analytical perspective by examining Greenland as a security interface within the broader transformation of Arctic security. Rather than treating the island primarily as a strategic asset or as a case of expanding political autonomy, it explores how military, political, and economic processes interact across multiple levels of governance. The central research question is: *How does Greenland illustrate the restructuring of Arctic security under conditions of layered sovereignty and intensifying systemic competition?* In this article, systemic competition refers to the sustained interaction of military, economic, technological, and political rivalry among major powers across interconnected regional and institutional settings. The concept of a security interface provides a framework for analysing how security outcomes emerge through the interaction of subnational agency, institutional constraints, and broader geopolitical dynamics. From this perspective, Greenland's contemporary strategic significance cannot be explained by any single factor. Instead, it reflects the simultaneous interaction of military

competition, institutional evolution, postcolonial political change, and shifting patterns of great power rivalry that together are reshaping the Arctic security environment (Wang and Degeorges 2014, 4–5, 8–10; Gad et al. 2024, 227–229).

This interpretation builds on existing scholarship on securitisation and desecuritisation in Arctic politics. For much of the post-Cold War period, security in the region was managed through a combination of military presence, institutional cooperation, and deliberate political restraint (Gad et al. 2024, 227–231). Greenlandic political discourse similarly prioritised economic development, social resilience, and civilian governance while generally downplaying conventional military threats (Gad 2017, 104–107). In recent years, however, the regional security environment has changed considerably. Russia's full-scale invasion of Ukraine, China's expanding economic interests in the Arctic, and the renewed strategic focus of the United States have contributed to a return of hard security concerns across the region (Sørensen 2018, 1–3; U.S. Department of Defence 2024, 1–7). As a result, cooperative institutions have not disappeared but increasingly operate alongside renewed geopolitical competition and military deterrence, creating a more complex Arctic security environment.

This article draws on securitisation theory together with research on Arctic governance and sovereignty to explain Greenland's growing strategic importance. Arctic security has long been characterised by a tension between military realities and political narratives. While regional cooperation was sustained through processes of desecuritisation that deliberately reduced the political salience of defence issues, military infrastructure and strategic commitments remained largely intact (Gad et al. 2024, 228–231). Rather than disappearing, strategic competition persisted beneath the surface of cooperative governance through enduring defence arrangements and long-established strategic installations (Wang and Degeorges 2014, 4–5). Building on this perspective, the article introduces the concept of a security interface, understood as an institutional and political setting in which domestic governance, subnational agency, external strategic interests, and security responsibilities interact across different levels of authority. Processes of self-government and par diplomatic engagement have expanded Greenland's political agency without fundamentally altering the constitutional distribution of sovereignty between Nuuk and Copenhagen (Ackrén 2014, 42–43; Gad 2017, 104–107). From this perspective, security outcomes emerge through the interaction of political bargaining, economic interdependence, institutional adaptation, and strategic competition rather than through military capability alone (Vuletić 2026b).

Methodologically, the article employs a qualitative, theory-informed analysis of academic research, official strategic documents, and policy studies concerning Arctic security and Greenland's political development. The analysis focuses on developments between 2014 and 2026, with particular attention to the post-2022 security environment. It examines how military, economic, and political processes

interact in shaping Greenland's strategic position rather than attributing developments to a single causal factor. Greenland therefore serves as a revealing analytical case through which broader transformations in Arctic security can be understood. The principal theoretical contribution of this article lies in developing the concept of the security interface as an analytical framework for explaining how layered sovereignty and systemic competition jointly reshape national security in the contemporary Arctic.

The Transformation of Arctic Security

Throughout much of the post-Cold War period, the Arctic was widely regarded as an exceptional case within international security. Despite the continued presence of substantial military capabilities, the region was generally characterised by relatively low levels of geopolitical confrontation and a strong emphasis on political cooperation (Wegge and Halsne 2022, 32). This perception was reinforced by governance arrangements that prioritised environmental protection, scientific cooperation, and confidence-building among Arctic states, giving rise to what became known as Arctic exceptionalism. Within this framework, security concerns did not disappear; rather, they were increasingly managed through processes of desecuritisation that sought to reduce the political salience of defence issues and incorporate them into routine political governance (Gad et al. 2024, 228–231).

This cooperative narrative, however, did not eliminate the Arctic's underlying strategic importance. Throughout the Cold War, Greenland remained embedded within transatlantic defence arrangements, while military infrastructure continued to underpin broader deterrence and early-warning architectures (Petersen 2011, 90–92, 101–103). Although the political visibility of these capabilities declined after the Cold War, they were never dismantled. Instead, they became less prominent within a regional discourse that increasingly emphasised cooperation, environmental governance, and institutional stability. Security considerations therefore remained embedded in the Arctic's strategic architecture even as they were progressively depoliticised in public and diplomatic discourse (Wang and Degeorges 2014, 4–5).

Over the past decade, this equilibrium has progressively eroded. Accelerated climate change has reduced sea ice, increasing the accessibility of maritime routes and resource-rich areas, while technological advances have expanded the feasibility of sustained military and civilian operations across the High North (Spence and Hanlon 2025, 4–5). More significantly, Russia's full-scale invasion of Ukraine in 2022 and the subsequent strengthening of NATO's northern posture have altered strategic perceptions of the Arctic, shifting attention from cooperative governance toward deterrence, resilience, and military preparedness (U.S. Department of Defence 2024, 1–7). As great power competition has intensified, the Arctic is now viewed not simply

as a region of cooperation but as an integral component of wider Euro-Atlantic and global strategic competition (Sørensen 2018, 1–3).

The transformation of Arctic security has not resulted from a single political decision but from the cumulative interaction of strategic, economic, and political processes. Economic developments associated with the energy transition, critical minerals, maritime infrastructure, and emerging transport routes have become increasingly intertwined with strategic competition, blurring the distinction between economic development and security policy. At the political level, these dynamics have reinforced debates linking modernisation, external dependency, and economic development to questions of sovereignty and national identity. As Gad's analysis of Greenlandic identity politics demonstrates, issues of external influence, linguistic hierarchies, and economic dependence are frequently articulated as matters of existential significance for Greenland's future political status (Gad 2017, 108–112). Consequently, economic initiatives increasingly become embedded within broader political and strategic debates over autonomy, governance, and long-term statehood.

Securitisation theory provides a useful framework for interpreting this transformation. During much of the post-Cold War period, Arctic political discourse was characterised by efforts to desecuritise regional affairs, presenting the Arctic primarily as a space of cooperation, economic development, and environmental governance rather than strategic confrontation (Gad et al. 2024, 228–231). This framing contributed to the perception of the Arctic as a low-tension region, even though substantial military capabilities and alliance commitments remained in place (Wegge and Halsne 2022, 32). Recent geopolitical developments, particularly Russia's full-scale invasion of Ukraine and the resulting changes in Euro-Atlantic security, have challenged this narrative by bringing deterrence, military preparedness, and strategic competition to the centre of Arctic political debate (U.S. Department of Defence 2024, 1–7). Rather than replacing existing governance arrangements, these developments have layered renewed geopolitical rivalry onto established institutional structures, creating a strategic environment in which cooperation and competition now coexist (U.S. Department of Defence 2024, 1–7; Popadić 2026).

The reconfiguration of Arctic security reflects the growing interaction of economic development, institutional capacity, and strategic competition. Rather than emerging primarily through direct military confrontation, contemporary security challenges increasingly develop through long-term processes associated with resource governance, infrastructure investment, critical mineral supply chains, and the expansion of maritime connectivity. As Wang and Degeorges argue, competition in the Arctic is likely to remain predominantly commercial rather than military, even though its consequences may reshape the broader regional security environment (Wang and Degeorges 2014, 7–8). In this context, decisions concerning infrastructure, investment, and resource management acquire strategic significance

that extends well beyond their immediate economic purpose. Dependence on external capital, technology, and institutional support may gradually influence political expectations, patterns of cooperation, and strategic alignment, particularly in a small and institutionally constrained polity such as Greenland (Wang and Degeorges 2014, 12–15). Consequently, initiatives presented primarily as instruments of economic development may also produce long-term security effects without being explicitly framed as defence policy.

Within this evolving security environment, the continued functioning of cooperative institutions should not be interpreted as evidence that strategic competition has diminished. Governance mechanisms such as the Arctic Council remain important instruments of regional coordination, yet they increasingly operate alongside renewed deterrence planning, alliance adaptation, and military modernisation across the High North. As Wegge argues, recent developments illustrate an Arctic security environment in which institutional cooperation and strategic competition coexist rather than exclude one another (Wegge 2022, 99–103). The transformation of Arctic security therefore reflects not the replacement of one regional order by another, but the gradual layering of new geopolitical dynamics onto existing governance arrangements. It is within this changing strategic context that Greenland's strategic significance should be understood.

Greenland in Great Power Strategy

Greenland's renewed strategic prominence has become particularly evident following Russia's full-scale invasion of Ukraine, NATO's enlargement to include Finland and Sweden, and the growing emphasis on Arctic defence within Euro-Atlantic security planning. These developments have reinforced international attention toward Greenland's role in Arctic infrastructure, missile defence, and critical mineral supply chains (U.S. Department of Defence 2024, 1–7). Yet Greenland's incorporation into transatlantic security arrangements long predates these recent geopolitical developments. During the Second World War and throughout the Cold War, the island became institutionally embedded within broader North Atlantic strategic structures. These linkages persisted beyond the bipolar era, underscoring the enduring relevance of Greenland within transatlantic security frameworks (Wang and Degeorges 2014, 4).

Recent geopolitical developments therefore do not represent the emergence of an entirely new strategic environment. Rather, they reflect the reinterpretation of Greenland's long-standing geostrategic position under changing political, technological, and environmental circumstances. Located between North America and Europe, Greenland has consistently occupied an important position in alliance coordination, sovereignty debates, and strategic planning. This continuity reflects a longstanding U.S. objective of limiting rival great power influence in the North

Atlantic and the Western Hemisphere, a principle that has shaped American policy toward Greenland since the Second World War (Berry 2016).

Although the Cold War ended, Greenland's strategic position did not lose its structural relevance. Instead, the political framing of security gradually shifted. Military installations continued to operate, while political discourse increasingly focused on economic development, civilian governance, and regional cooperation. In Greenlandic domestic politics, defence issues were often discussed in terms of economic costs, administrative responsibility, or civilian utility rather than military strategy (Gad et al. 2024, 227–231). This discursive moderation contributed to the perception that the Arctic had become increasingly detached from broader geopolitical rivalry, even though defence arrangements, alliance commitments, and strategic infrastructure remained largely unchanged. Russia's full-scale invasion of Ukraine and the subsequent strengthening of NATO's northern posture did not create a new strategic architecture; rather, they restored the political and operational salience of long-standing strategic structures within a fundamentally altered security environment.

Greenland's renewed strategic prominence reflects the interaction of technological change, geopolitical competition, and institutional continuity. Greenland's strategic infrastructure was originally embedded within Cold War early-warning and deterrence architectures, establishing its enduring role in transatlantic defence planning (Petersen 2011, 90–92). More recently, advances in missile defence, space-based surveillance, and long-range sensing technologies have renewed the operational significance of high-latitude locations, further reinforcing the strategic value of this infrastructure within North American and Euro-Atlantic security planning (U.S. Department of Defence 2024, 4–7). At the regional level, Russia's full-scale invasion of Ukraine, together with Finland's and Sweden's accession to NATO, has strengthened the Alliance's northern posture and prompted adjustments in defence planning across the High North (Wegge 2022, 94–99; U.S. Department of Defence 2024, 1–7). These developments do not represent the creation of a fundamentally new security architecture. Rather, they demonstrate how longstanding strategic structures have been adapted to a changing geopolitical environment in which continuity and transformation coexist.

The contemporary strategic environment differs from earlier periods in that military considerations now intersect more directly with economic and technological competition. Greenland's significant deposits of rare earth elements and other critical minerals essential for advanced manufacturing, defence industries, and the energy transition have attracted growing international attention. Western governments increasingly view these resources through the lens of supply chain resilience, strategic dependency, and efforts to reduce reliance on dominant suppliers, particularly China. Recent policy analyses explicitly identify Greenland's mineral potential as part of broader Western strategies to strengthen critical mineral supply chains under conditions of intensifying geopolitical competition (Schwartz and Baskaran 2026). At

the same time, high extraction costs, limited infrastructure, environmental constraints, and regulatory uncertainty continue to limit the short-term viability of large-scale mining projects (Spence and Hanlon 2025). Nevertheless, debates over mining, infrastructure investment, and port development increasingly extend beyond commercial considerations and have become closely associated with broader questions of geopolitical influence, strategic alignment, and long-term dependency.

China's expanding Arctic engagement illustrates how economic initiatives increasingly acquire strategic significance under conditions of intensifying great power competition. Rather than relying on direct military presence, China's activities in Greenland have centred on economic investment, research cooperation, and infrastructure development. These activities have increasingly prompted reassessments of their strategic implications among Western governments. The publication of China's Arctic Policy White Paper and the incorporation of Arctic Sea routes into the Belt and Road Initiative signalled a more proactive Chinese approach to the region (Sørensen 2018). Analyses of China's Arctic policy suggest that sustained investment, research cooperation, and infrastructure development may gradually generate economic and technological dependencies that acquire political significance under conditions of strategic competition (Sørensen 2018, 4–6). Consequently, Arctic governments have increasingly assessed Chinese engagement not solely in commercial terms but also through the broader framework of geopolitical competition and technological interdependence. In Greenland, these developments have led Greenlandic political leaders to balance opportunities for economic diversification against concerns expressed in Copenhagen and Washington regarding strategic dependency and critical infrastructure (Sørensen 2018, 4–6). China's Arctic engagement therefore demonstrates how economic activity, institutional participation, and infrastructure investment can gradually acquire broader security relevance without assuming an overtly military character.

The convergence of enduring military infrastructure and intensifying economic competition has brought Greenland back to the forefront of international security debates. In recent years, political and strategic attention in the United States has increasingly focused on Greenland's role, particularly the functions of Pituffik Space Base within missile warning, space surveillance, and Arctic defence architectures (Spence and Hanlon 2025, 3–4; U.S. Department of Defence 2024, 4–7). These developments have unfolded within broader regional and international political dynamics shaped by Russia's full-scale invasion of Ukraine, NATO's enlargement, and the strengthening of Allied defence planning in the High North (Spence and Hanlon 2025, 4; Wegge 2022). Greenland's renewed prominence, however, cannot be explained solely by political statements or short-term geopolitical developments. Rather, it reflects the island's enduring position within overlapping strategic frameworks. For the United States, Greenland constitutes a critical component of North American and transatlantic defence. For Denmark, it combines alliance

obligations with constitutional responsibilities within the Danish Realm. For Greenland's self-government, growing external interest creates opportunities for economic diversification and greater international engagement, while simultaneously generating complex questions concerning sovereignty, regulatory authority, and long-term political autonomy. Greenland's strategic importance therefore derives not only from its geographical location but also from its growing capacity to influence how competing strategic, economic, and political interests are negotiated within the evolving Arctic security environment.

Although the 2025 U.S. National Security Strategy does not address Greenland as a separate regional category, its emphasis on strategic locations, critical infrastructure, resilient supply chains, and access to critical minerals has direct implications for Greenland's position within North American security planning. Its focus on commercial diplomacy, resilient supply chains, energy infrastructure, and critical mineral access also confirms that economic engagement is increasingly understood as an instrument of strategic competition. From this perspective, Greenland's significance extends beyond its military infrastructure and derives increasingly from the interaction of geographical access, resource governance, technological connectivity, and the wider objective of limiting rival influence within strategically sensitive spaces (The White House 2025).

Russia's expanded military posture in the Arctic has contributed significantly to renewed strategic attention to the High North. The modernisation of Arctic military infrastructure increased operational activity, and the integration of the region into Russia's broader strategic posture have reinforced Allied concerns regarding deterrence, early warning, and freedom of manoeuvre in northern Europe (Zysk 2020). Following Russia's full-scale invasion of Ukraine, these concerns acquired greater urgency, contributing to the strengthening of NATO's northern posture and a reassessment of Arctic defence planning (Spence and Hanlon 2025, 4; Wegge 2022). Rather than replacing existing governance arrangements, this renewed strategic competition has transformed the context within which they operate, requiring Arctic actors to manage cooperation and deterrence simultaneously. For Greenland, these developments do not imply direct involvement in military confrontation. Instead, they reinforce the island's security relevance as part of a wider security environment in which geopolitical rivalry interacts with institutional responsibilities, alliance commitments, and competing political interests.

Taken together, these developments have repositioned Greenland from a relatively low-visibility component of Cold War strategy to a central node within contemporary Arctic security. The island illustrates how strategic competition increasingly unfolds through the interaction of military infrastructure, critical resource governance, technological cooperation, and political decision-making rather than through military deployments alone (Spence and Hanlon 2025, 3–5; Schwartz and Baskaran 2026). This broader evolution reflects a growing tendency

for contemporary security competition to develop through the interaction of military, technological, economic, and political processes rather than through conventional military power alone (Vuletić 2026a). External actors seek to shape Greenland's future not only through defence policy but also through investment, infrastructure development, scientific cooperation, and access to strategically important resources (Sørensen 2018, 4–6; Schwartz and Baskaran 2026). At the same time, Greenland is no longer merely an object of great power competition. Its expanding political autonomy and growing capacity to influence decisions concerning resource management, foreign investment, and external partnerships have increased its role in shaping regional security dynamics (Jacobsen and Lindbjerg 2024, 196–226). Consequently, Greenland's strategic significance derives from the interaction between external geopolitical competition and internal political agency, making the island an increasingly important security interface through which military, economic, technological, and political dimensions of Arctic security intersect.

Greenland as a Security Interface

Within this transformed Arctic security environment, Greenland occupies an intermediate political and strategic position between external strategic competition and internal political agency. Existing interpretations tend to approach the island either as a strategic asset within geopolitical rivalry or as a political entity advancing toward greater autonomy within the Danish Realm. While each perspective captures an important dimension of Greenland's evolving role, neither is analytically sufficient in isolation. Greenland's strategic relevance reflects the combined effects of political agency, economic interdependence, and geopolitical competition. From this perspective, the island operates as a security interface through which distinct political, economic, and strategic logics converge and mutually shape one another. Conceptualising Greenland as a security interface constitutes the central analytical contribution of this article by providing a framework for explaining how layered sovereignty reshapes national security under conditions of systemic competition (Risse 2011).

The concept of a security interface emphasises interaction rather than hierarchy. Greenland cannot be understood either as a passive object of external strategic competition or as an autonomous actor capable of independently shaping regional security outcomes. Instead, it occupies an intermediate political space in which local political agency, external strategic interests, and institutional constraints continuously interact. This configuration reflects broader changes in the security environment, where the distinction between domestic governance and international security has become increasingly blurred (Østhagen 2021; Risse 2011). Consequently, Greenland's internal debates over economic development, resource governance, and political autonomy acquire external strategic significance, while

shifts in the wider geopolitical environment increasingly influence domestic political decision-making. Viewed in this way, strategic outcomes emerge not from any single actor or level of governance but from the combined effects of political, institutional, and strategic processes operating simultaneously across multiple levels.

A key dimension of this interface dynamic lies in Greenland's expanding engagement in subnational diplomacy. Following the 2009 Self-Government Act, Greenlandic authorities acquired broader competencies in domestic governance and resource management, while foreign and defence policy formally remained under Danish jurisdiction (Ackrén 2014, 42–43). Within these institutional constraints, political leaders in Nuuk have increasingly pursued external economic and diplomatic engagement as part of a long-term strategy to strengthen political agency and reduce structural dependence on Danish financial transfers. International engagement enables Greenland to exercise influence beyond the formal limits of sovereignty by participating in transnational networks, negotiating investment initiatives, and shaping its international profile (Jacobsen 2020). At the same time, these activities unfold within a geopolitical environment in which external actors are rarely perceived as neutral economic partners but increasingly as potential strategic stakeholders (Jacobsen and Lindbjerg 2024). Consequently, initiatives related to mining, infrastructure, research cooperation, or foreign investment are frequently interpreted through broader alliance priorities, particularly in Copenhagen and Washington. Economic diplomacy therefore becomes inseparable from strategic competition, illustrating how domestic governance decisions acquire wider security implications within a system of layered sovereignty.

Resource politics further reinforces Greenland's role as a security interface. The island's deposits of rare earth elements and other critical minerals associated with advanced manufacturing and the global energy transition are frequently presented in domestic political debates as a potential pathway towards greater fiscal autonomy. At the same time, practical obstacles, including high extraction costs, limited infrastructure, environmental constraints, regulatory uncertainty, and labour shortages, continue to complicate large-scale resource development (Spence and Hanlon 2025, 5; Schwartz and Baskaran 2026). Legal and administrative arrangements within the Danish Realm further shape the governance and implementation of major mining projects (Mortensen 2014). Despite these constraints, Greenland's mineral resources have acquired growing geopolitical significance as Western governments increasingly view them through the lens of supply chain resilience and strategic dependence, particularly in relation to China (Schwartz and Baskaran 2026; Bergmann et al. 2025). Consequently, debates over resource development extend well beyond questions of commercial viability and increasingly involve broader considerations of strategic resilience, regulatory authority, and long-term geopolitical influence. Rather than representing an economic issue solely, resource governance illustrates how domestic development

choices become embedded within wider patterns of strategic competition, reinforcing Greenland's function as a security interface.

At the same time, Greenland's continued integration into transatlantic security arrangements places clear structural limits on its political manoeuvrability. Although the Self-Government framework has expanded domestic competencies, responsibility for foreign, security, and defence policy formally remains with the Kingdom of Denmark, limiting Greenland's ability to redefine its external security relationships independently (Ackrén 2014, 42–43). Greenland's strategic significance, however, extends beyond these constitutional arrangements. Its long-standing integration into the transatlantic security architecture means that political and economic developments on the island are increasingly interpreted through broader Allied strategic considerations rather than solely as domestic affairs (Petersen 2011; Friis and Tamnes 2024). This tendency has become more pronounced amid the deterioration of the European security environment following Russia's invasion of Ukraine and the subsequent enlargement of NATO, which have reinforced the strategic importance of the European High North (Bergmann et al. 2025). Consequently, decisions concerning infrastructure, foreign investment, or critical resource development increasingly attract attention in Copenhagen, Washington, and Brussels because of their potential implications for Allied strategic interests. Greenland therefore illustrates how domestic governance decisions become embedded within wider institutional and strategic relationships, reinforcing its role as a security interface.

The analysis presented here reveals a paradox characteristic of peripheral territories exposed to intensified strategic competition. Growing external attention enhances Greenland's political leverage by expanding opportunities for international partnerships, investment, and diplomatic engagement. At the same time, it narrows the scope for autonomous decision-making, as domestic political choices become increasingly subject to the strategic interests and security concerns of external actors. Greenlandic authorities must therefore navigate a complex environment in which economic diversification, aspirations for greater political autonomy, and reassurance towards Allied partners must be balanced simultaneously. Rather than increasing or diminishing sovereignty in a linear manner, external engagement simultaneously expands political opportunities while intensifying strategic constraints. This paradox illustrates the central logic of the security interface: political agency develops through, rather than despite, growing strategic interdependence.

The interface character of Greenland is also shaped by the temporal dynamics of contemporary security. Unlike conventional military crises, many Arctic security challenges evolve gradually through decisions concerning infrastructure, regulatory frameworks, technological connectivity, and long-term investment. Projects initially presented as commercial, scientific, or developmental initiatives may acquire strategic significance as geopolitical conditions evolve (Pezard et al. 2022). This

gradual transformation complicates policymaking by requiring governments to evaluate the long-term security implications of decisions made under conditions of uncertainty rather than immediate confrontation. Consequently, questions concerning infrastructure ownership, critical supply chains, digital connectivity, and resource governance become matters of anticipatory security governance rather than crisis management. Greenland therefore illustrates how Arctic security increasingly develops through cumulative political and economic decisions whose strategic consequences emerge over time, highlighting the growing interdependence between domestic governance and strategic competition.

Greenland's political trajectory also highlights the importance of identity and legitimacy in shaping evolving security dynamics. Debates over independence, fiscal sustainability, and international alignment are embedded in broader postcolonial narratives that frame sovereignty as the gradual realisation of a distinct Greenlandic political community (Gad 2017). Rather than representing a fixed cultural attribute, national identity is continuously negotiated through political debates over language, welfare, democracy, and external engagement. These narratives shape not only domestic understandings of self-determination but also the conditions under which cooperation with external actors is regarded as politically legitimate. Consequently, partnerships related to investment, resource development, or international cooperation are evaluated not only in terms of their economic or strategic benefits but also according to their compatibility with Greenland's evolving political identity. This illustrates that security is shaped not only by material capabilities and geopolitical location but also by the legitimacy through which political choices are interpreted and accepted.

Taken together, these dynamics demonstrate that Greenland's significance lies not simply in its strategic location but in the way multiple dimensions of security converge within a single political space. Military continuity, economic transformation, environmental change, institutional governance, and political agency operate simultaneously, creating a security environment that cannot be adequately understood through traditional geopolitical perspectives alone. Greenland thus illustrates how governance, economic competition, and strategic rivalry become mutually constitutive, requiring analytical approaches that move beyond conventional distinctions between domestic and international security.

Understanding Greenland as a security interface therefore provides an analytical framework for explaining how structural changes in the Arctic reshape broader understandings of national security under conditions of strategic competition. Rather than representing an exceptional case, Greenland demonstrates how security dynamics increasingly arise from the interplay of subnational political agency, institutional constraints, and external strategic competition. Viewed in this way, the concept of a security interface complements existing approaches to Arctic security by demonstrating

how decisions formally located within domestic governance can generate consequences that resonate across regional and international strategic dynamics.

Implications for Contemporary National Security

The implications of Greenland's transformation extend well beyond the Arctic itself. Although geographically specific, the case provides broader insights into how national security is increasingly structured and governed under conditions of layered sovereignty, strategic competition, and institutional interdependence. Rather than signalling a simple revival of geopolitical rivalry, the Greenland case illustrates how security increasingly emerges from the interaction of political agency, economic interdependence, and infrastructural dependence across multiple levels of governance. The following discussion examines what these developments imply for contemporary understandings of national security.

A central implication of Greenland's current trajectory is the increasing inseparability of domestic governance and external security dynamics. Decisions formally situated within economic development or infrastructure policy, including mining concessions, telecommunications networks, and investment agreements, may acquire strategic salience when interpreted by external actors through the lens of alliance commitments or geopolitical rivalry. As Gad and colleagues demonstrate, Danish authorities have at times reinterpreted Greenlandic economic initiatives as matters of foreign and security policy, thereby relocating decision-making authority to the level of the Danish state. Recent scholarship further examines how sovereignty negotiations within the Danish Realm structure these securitisation dynamics and shape the redistribution of political authority (Gad et al. 2024). Greenlandic leaders, in turn, have frequently sought to frame such initiatives as components of ordinary economic governance to preserve political manoeuvrability within the Self-Government framework. These developments challenge conventional models of national security that assume a stable division between domestic policy and external strategic competition. In environments characterised by infrastructural interdependence, technological reliance, and alliance entanglement, security outcomes increasingly emerge through cumulative political and economic processes rather than through discrete military confrontation alone. Greenland's experience therefore demonstrates how governance decisions can acquire strategic significance across overlapping levels of authority, illustrating that national security increasingly evolves through layered political interpretation rather than through explicit defence policy alone.

Another important implication concerns the evolving strategic role of smaller political entities within contemporary security environments. Greenland demonstrates how actors with limited conventional military or economic capabilities may nevertheless acquire considerable strategic significance because of their

geographical position and institutional embeddedness within broader security frameworks. Although foreign and defence policy formally remain under Danish jurisdiction, Greenland has increasingly exercised forms of subnational diplomatic engagement that expand its external visibility and political influence (Ackrén 2014, 42–43). By shaping decisions related to access, infrastructure, resource governance, and external partnerships, Greenland exercises a degree of strategic agency that extends beyond the formal limits of its constitutional authority. Participation in international networks and negotiations further enables the island to operate within transnational political arenas despite continuing sovereignty constraints (Ackrén 2014, 43). This case demonstrates that national security analysis must pay greater attention to relational positioning rather than relying primarily on aggregate measures of material power. Actors embedded within alliance systems, critical supply chains, and institutional governance arrangements may exert strategic influence disproportionate to their size. Consequently, understanding contemporary security increasingly requires analysing how political agency is exercised through institutional relationships as much as through conventional state capabilities.

The Greenland case also highlights the expanding strategic significance of economic governance and critical infrastructure within contemporary national security. Investments in telecommunications, transport infrastructure, and resource extraction increasingly unfold in a context where economic decision-making and strategic competition are closely intertwined. Accelerated environmental change, evolving patterns of resource accessibility, and shifting geopolitical dynamics have further intensified international attention towards Greenland's role in supply chain resilience, critical minerals, and Arctic connectivity (Spence and Hanlon 2025, 4–5). Initiatives initially presented as commercial cooperation, including mining projects, port development, and scientific collaboration, may gradually acquire strategic significance as they become embedded within broader geopolitical competition. External economic engagement has likewise intensified debates over how autonomy, authority, and political responsibility are negotiated under conditions of layered sovereignty (Sørensen 2018, 1, 4–5). This does not imply that economic activity is inherently securitised. Rather, it demonstrates that the distinction between economic governance and national security has become increasingly contingent upon political interpretation. Decisions taken within regulatory or developmental frameworks may therefore generate strategic consequences long before they are formally recognised as matters of defence or security policy.

A further implication concerns the temporal dimension of contemporary national security. Strategic challenges increasingly emerge through gradual structural developments rather than discrete crises or military confrontation. Decisions concerning infrastructure, resource governance, and institutional arrangements accumulate strategic consequences over time, often acquiring security significance only after broader geopolitical conditions change. As Wang and Degeorges observe,

Greenland has evolved from a central component of Cold War defence planning into a contemporary setting characterised by growing international economic interest and renewed strategic competition (Wang and Degeorges 2014, 4–7). This gradual transformation challenges traditional national security planning, which has historically prioritised responses to clearly identifiable threats. Instead, strategic risks increasingly develop through long-term processes associated with economic interdependence, technological change, environmental transformation, and regulatory decisions. National security practice therefore requires greater emphasis on anticipatory governance, resilience, and the assessment of cumulative systemic effects rather than relying predominantly on reactive responses to immediate crises.

Political legitimacy and collective identity constitute a further implication of Greenland's transformation for contemporary national security. Debates concerning autonomy, independence, and economic sustainability are embedded within broader postcolonial narratives that frame sovereignty as the political realisation of a distinct Greenlandic community. As Gad demonstrates, national identity in Greenland is constructed through ongoing political negotiation rather than understood as a fixed cultural attribute, with debates over language, democratic governance, and modernisation shaping perceptions of sovereignty and political legitimacy (Gad 2017, 120–126). These dynamics influence not only domestic political decision-making but also the credibility of external partnerships, negotiations over autonomy, and the strategic expectations of external actors. Consequently, questions of recognition, legitimacy, and self-determination become integral components of contemporary national security because they shape the political environment within which strategic cooperation, external engagement, and governance decisions are accepted, contested, or resisted.

Taken together, these developments indicate that the transformation of Arctic security reflects a broader evolution in contemporary national security thinking. Traditional approaches centred on territorial defence, military power, and state sovereignty remain essential but are no longer sufficient for explaining security dynamics in environments characterised by layered governance, institutional interdependence, and strategic competition. Collectively, these developments indicate that national security increasingly develops through the interaction of economic governance, technological infrastructure, environmental change, political agency, and military capability rather than through any single dimension in isolation. Contemporary security environments therefore cannot be adequately understood through conventional distinctions between domestic and international politics or between hard and soft security. Instead, they require analytical frameworks capable of explaining how multiple sources of authority, interdependence, and political interpretation simultaneously shape strategic outcomes across different levels of governance (Risse 2011; Gad et al. 2024).

The broader relevance of Greenland's transformation extends beyond the Arctic itself. As technological interdependence, critical infrastructure, and strategic connectivity become increasingly central to international security, similar dynamics are likely to emerge in other regions where smaller political entities occupy positions of disproportionate strategic importance within broader systems of competition and cooperation. Greenland therefore serves not simply as a geographically distinctive case but as an analytical illustration of how contemporary national security environments are increasingly shaped through the interaction of local political agency, institutional constraints, and systemic strategic competition. Understanding these dynamics is essential for adapting national security frameworks to conditions in which governance, interdependence, and geopolitical rivalry are structurally intertwined.

Conclusion

This article has examined how Greenland helps explain the restructuring of national security under conditions of layered sovereignty and systemic competition. It has argued that Greenland's renewed strategic prominence reflects a structural transformation of Arctic security that cannot be adequately explained by geography, natural resources, or military infrastructure alone. Rather, its strategic significance emerges from the interaction of political authority, institutional arrangements, economic governance, and international competition across multiple levels of governance. In this respect, the concept of the security interface provides a transferable analytical framework for understanding how security increasingly develops through interconnected political, economic, and strategic processes rather than through military dynamics alone.

The analysis has shown that the transformation of Arctic security extends beyond changes in regional geopolitics. Greenland demonstrates how domestic governance, economic development, infrastructure, and environmental change become increasingly intertwined with broader patterns of international security. Policy decisions that initially appear administrative or developmental may gradually acquire strategic significance as they become embedded within wider geopolitical competition. The consequences of Russia's full-scale invasion of Ukraine, NATO's enlargement in Northern Europe, renewed United States attention to Greenland, and the growing strategic importance of critical minerals illustrate how rapidly such cumulative processes can alter the security meaning of previously civilian or developmental issues. At the same time, security challenges increasingly emerge through cumulative long-term processes rather than discrete crises, requiring national security institutions to complement traditional reactive approaches with greater emphasis on anticipation, resilience, and long-term governance.

The findings also demonstrate that contemporary national security can no longer be understood solely through conventional assumptions about territorial defence,

military capability, or state sovereignty. Greenland illustrates how strategic relevance increasingly depends on positional embeddedness within institutional, economic, and political networks, allowing actors with limited material capabilities to exercise meaningful strategic influence while simultaneously facing greater external constraints. These developments challenge analytical distinctions between domestic and international politics, hard and soft security, and cooperation and competition, suggesting that contemporary security environments are characterised by the simultaneous interaction of all these dimensions.

Finally, Greenland should be understood not as an exceptional Arctic case but as an early manifestation of broader structural transformations affecting contemporary international security. As technological interdependence deepens, critical infrastructure expands, and geopolitical competition increasingly unfolds through interconnected governance structures, similar interface dynamics are likely to emerge in other regions. Viewed in this way, the security interface offers a broader analytical perspective for understanding how layered sovereignty, institutional interdependence, and systemic competition increasingly shape national security in the twenty-first century.

ACKNOWLEDGEMENT: This research was supported by the project "Changes in the Strategic Environment of the Republic of Serbia – Trends and Implications for National Security and Defence", funded by the Ministry of Defence of the Republic of Serbia.

ГРЕНЛАНД И ПРЕУРЕЂЕЊЕ БЕЗБЕДНОСТИ НА АРКТИКУ: ПЕРСПЕКТИВА БЕЗБЕДНОСНОГ МЕЂУПРОСТОРА (ИНТЕРФЕЈСА)

Дејан ВУЛЕТИЋ[1], Сурјанг РАВАТ (Suryang RAWAT)[2]

АПСТРАКТ

Овај рад бави се истраживањем начина на који случај Гренланда може да помогне у објашњењу преуређења националне безбедности у условима слојевитог суверенитета и структурне трансформације арктичке безбедности. Полазећи од теорије секуритизације, рад развија концепт Гренланда као безбедносног међупростора, односно посредничког политичког простора у којем његове власти, упркос томе што немају пуни суверенитет у спољној и одбрамбеној политици, остварују значајан политички капацитет у областима као што су економска регулатива, управљање ресурсима и спољна сарадња. Ослањајући се на одговарајућу теоријску подлогу, ова студија кроз квалитативну интерпретацију релевантне литературе показује да савремени стратешки значај Гренланда не може адекватно да се објасни само преко географије, природних ресурса или војне инфраструктуре. Уместо тога, безбедност се све више обликује кроз интеракцију политичке власти, институционалних аранжмана, економског управљања и системске конкуренције на више нивоа управљања. Налази указују на то да савремена безбедносна окружења замагљују границе између унутрашњег управљања и спољне и безбедносне политике, чиме се доводе у питање искључиво државоцентрична и војна схватања безбедности. Рад нуди шире примењиви аналитички оквир за схватање начина на који слојевити суверенитет и системска конкуренција преобликују националну безбедност, посматрајући притом Гренланд као специфичан безбедносни међупростор изван традиционалних државоцентричних модела.

КЉУЧНЕ РЕЧИ

арктичка безбедност; безбедносни интерфејс / безбедносни међупростор; слојевити суверенитет; национална безбедност; системска конкуренција.

Цитирајте овај чланак као: : Vuletić, Dejan, and Suryang Rawat 2026. “Greenland and the Restructuring of Arctic Security: A Security Interface Perspective”. *The Review of International Affairs* LXXVIII (1198): 523–565. https://doi.org/10.18485/iipe_ria.2026.77.1198.1

[1] Виши научни сарадник, Институт за стратегијска истраживања, Универзитет одбране, Београд, Србија. Е-пошта: dejan.vuletic@mod.gov.rs, https://orcid.org/0000-0001-9496-2259.

[2] Докторанд, Међународни универзитет Симбиоза, Лавале, Индија. Е-пошта: suryang.rawat1996@gmail.com, https://orcid.org/0009-0007-5814-5527.

Увод

Током претходних десет година, Гренланд се померио са маргина арктичке политике у средиште стратешких дебата између великих сила. Некада нашироко описиван као релативно стабилна арена за међународну сарадњу, Арктик се све више повезује са контекстом обновљене војне активности, интензивираног стратешког надметања и трансформације регионалне безбедности након руске инвазије на Украјину у пуном обиму 2022. године (Wegge and Halsne 2022, 32–33; U.S. Department of Defense 2024, 1–3). Ови догађаји додатно су појачани уласком Финске и Шведске у НАТО, што је изазвало фундаментално преобликовање стратешког положаја Алијансе на северу и повећало стратешки значај Арктика у оквиру евроатлантског одбрамбеног планирања (Friis and Tamnes 2024; U.S. Department of Defense 2024, 1–3). Шире посматрано, ови регионални догађаји одвијали су се у међународном безбедносном окружењу које је обликовао рат Русије против Украјине, сукоб на Блиском истоку који и даље траје и интензивирање стратешког ривалства између Сједињених Држава, Кине и Русије. Узете заједно, ове симултане кризе појачале су интеракцију економске, технолошке и војне конкуренције у некада различитим областима, чиме се повећао и значај стратешке мобилности, отпорних ланаца снабдевања, раног упозоравања и координисаног савезничког одбрамбеног планирања (The White House 2025). Унутар овог еволуирајућег безбедносног окружења, Гренланд заузима сложену стратешку позицију. Његова географска локација између Северне Америке и Европе, у комбинацији са његовом дугогодишњом интеграцијом у хладноратовско стратешко планирање, поставила је Гренланд у само језгро трансатлантске безбедносне динамике (Petersen 2011, 90–95). Данас, ширење аутономије Гренланда, његова све већа улога у северноамеричкој ракетној одбрани и обновљени геополитички значај, додатно јачају његову позицију на тачки укрштања трансформације регионалне безбедности и системске борбе за моћ (U.S. Department of Defense 2024, 4–7).

И поред тога, све већи значај Гренланда у савременим стратешким дебатама не може у потпуности да се објасни само конвенционалним геополитичким факторима, као што су географски положај или потенцијал у погледу ресурса. Иако је ово острво дуго заузимало важну позицију у трансполарном планирању одбране и архитектури раног упозоравања (Petersen 2011, 90–95), недавни геополитички и технолошки развој ситуације из основа је променио стратешки контекст у којем се ове дугогодишње географске предности тумаче (U.S. Department of Defense 2024, 4–7). Руска

инвазија на Украјину, проширење НАТО-а на Финску и Шведску и обновљени нагласак на одбрану и одвраћање на Арктику, појачали су значај Гренланда у оквиру северноамеричког и евроатлантског безбедносног планирања (Friis and Tamnes 2024; U.S. Department of Defense 2024, 1–7). У исто време, климатске промене, технолошке иновације и интензивирање надметања великих сила, настављају да преобликују арктички безбедносни пејзаж. Сходно томе, Арктик више не одражава пост-хладноратовски оквир који се пре свега повезивао са институционалном сарадњом и управљањем заштитом животне средине, већ га све више карактеришу слојеви војног надметања, технолошког ривалства и стратешке рекалибрације који се међусобно преклапају (Gad et al. 2024, 227–229; Østhagen 2016; Wegge and Halsne 2022, 32–33). Унутар овог променљивог окружења, Гренланд не би требало схватати искључиво као објекат спољног стратешког интереса, већ би се пре могло рећи да он представља стратешки међупростор у којем се сукобљени безбедносни дискурси, приоритети савеза и политичке амбиције све више укрштају.

Постојећа истраживања приступају Гренланду из неколико аналитичких перспектива. Неки аутори акценат стављају на његов геостратешки значај унутар северног крила НАТО-а и његову дугогодишњу улогу у стратегији одвраћања Сједињених Држава, посебно кроз војну инфраструктуру и капацитете раног упозоравања на Далеком северу (Wegge 2022, 94–113; U.S. Department of Defense 2024, 4–7). Други се фокусирају на потенцијал Гренланда у погледу ресурса, његову економску зависност, кључне минерале и последице климатских промена на поморске руте, енергетску безбедност и експлоатацију ресурса (Spence and Hanlon 2025, 4–5; Schwartz and Baskaran 2026). Трећа група истраживања испитује политички развој Гренланда, при чему наглашава процесе самоуправе, парадипломатије и флуидну расподелу овлашћења унутар Краљевине Данске (Gad 2017, 104–107; Ackrén 2014, 42–43; Gad et al. 2024, 227–229). У овом раду, парадипломатија се односи на спољно ангажовање субнационалних власти у економским, политичким и институционалним аренама које у формалном смислу остају у надлежности суверене државе. У случају Гренланда, такво ангажовање не замењује надлежности данске спољне политике, већ делује упоредо са њима, проширујући локално политичко деловање унутар договорених аранжмана о суверенитету. Иако ова гледишта пружају вредне увиде, она углавном остају аналитички раздвојена. Војна стратегија, економски развој, политичка аутономија и управљање безбедношћу често се посматрају као посебни домени, упркос њиховој све већој узајамној зависности у савременом арктичком безбедносном окружењу.

Овај рад развија другачију аналитичку перспективу имајући у виду да посматра Гренланд као безбедносни међупростор унутар ширег процеса трансформације арктичке безбедности. Уместо да се према овом острву односи првенствено као према стратешком средству или случају ширења политичке аутономије, рад истражује начине на које војни, политички и економски процеси међусобно делују на више нивоа управљања. Централно истраживачко питање гласи: *на који начин Гренланд илуструје реструктурисање арктичке безбедности у условима слојевитог суверенитета и интензивирања системског надметања?* У овом раду, системско надметање се односи на континуирану интеракцију војног, економског, технолошког и политичког ривалства између великих сила у међусобно повезаним регионалним и институционалним окружењима. Концепт безбедносног међупростора пружа оквир за анализу начина на који безбедносни исходи настају кроз интеракцију субнационалног деловања, институционалних ограничења и шире геополитичке динамике. Са овог становишта, савремени стратешки значај Гренланда не може да се објасни ниједним појединачним фактором. Уместо тога, он одражава симултану интеракцију војног надметања, институционалне еволуције, постколонијалних политичких промена и променљивих образаца ривалства великих сила, који заједно преобликују арктичко безбедносно окружење (Wang and Degeorges 2014, 4–5, 8–10; Gad et al. 2024, 227–229).

Овакво тумачење се надовезује на постојећу научну литературу о секуритизацији и десекуритизацији у арктичкој политици. Током већег дела постхладноратовског периода, безбедношћу у региону се управљало преко комбинације војног присуства, институционалне сарадње и намерне политичке уздржаности (Gad et al. 2024, 227–231). Политички дискурс Гренланда је на сличан начин давао приоритет економском развоју, друштвеној отпорности и цивилном управљању, док је генерално умањивао конвенционалне војне претње (Gad 2017, 104–107). Међутим, последњих година, регионално безбедносно окружење у знатној мери се променило. Руска инвазија на Украјину у пуном обиму, ширење економских интереса Кине на Арктику и обновљени стратешки фокус Сједињених Држава, допринели су повратку тешких безбедносних питања широм региона (Sørensen 2018, 1–3; U.S. Department of Defense 2024, 1–7). Као резултат тога, институције за сарадњу нису нестале, али све више делују упоредо са обновљеним геополитичким надметањем и војним одвраћањем, чиме се ствара сложеније арктичко безбедносно окружење.

Како би објаснио растући стратешки значај Гренланда, овај рад се ослања на теорију секуритизације заједно са истраживањима о управљању Арктиком и његовом суверенитету. Арктичку безбедност већ дуго карактерише тензија између војне стварности и политичких наратива. Док се, с једне стране, регионална сарадња одржавала кроз процесе десекуритизације који су намерно смањивали политички значај одбрамбених питања, с друге стране су војна инфраструктура и стратешке обавезе остале углавном нетакнуте (Gad et al. 2024, 228–231). Уместо да нестане, стратешко надметање је опстало и одржало се испод површине кооперативног управљања кроз трајне одбрамбене договоре и давно успостављене стратешке инсталације (Wang and Degeorges 2014, 4–5). Полазећи од ове тачке гледишта, рад уводи појам безбедносног међупростора (интерфејса), који треба тумачити као институционално и политичко окружење у којем унутрашње управљање, субнационално деловање, спољни стратешки интереси и одговорност у погледу безбедности међусобно делују на различитим нивоима власти. Процеси самоуправе и парадипломатског ангажовања, проширили би политичко деловање Гренланда без темељне промене уставне расподеле суверенитета између Нука и Копенхагена (Ackrén 2014, 42–43; Gad 2017, 104–107). Са овог становишта, безбедносни исходи произилазе из интеракције политичког преговарања, економске међузависности, институционалног прилагођавања и стратешког надметања, а не само из војних капацитета (Vuletić 2026b).

Методолошки гледано, рад примењује квалитативну анализу академских истраживања поткрепљену теоријом, као и анализу званичних стратешких докумената и студија политике које се односе на арктичку безбедност и политички развоја Гренланда. Анализа је усмерена на дешавања између 2014. и 2026. године, при чему је посебна пажња посвећена безбедносном окружењу након 2022. године. Она истражује начине на које војни, економски и политички процеси међусобно делују у обликовању стратешке позиције Гренланда, уместо да развој приписује једном узрочном фактору. Гренланд стога представља аналитички пример који отвара важне увиде и кроз који се могу разумети шире трансформације у арктичкој безбедности. Главни теоријски допринос овог рада лежи у развијању појма односно концепта безбедносног међупростора (интерфејса) као аналитичког оквира за објашњење начина на који слојевити суверенитет и системско надметање заједнички преобликују националну безбедност на савременом Арктику.

Трансформација арктичке безбедности

Током већег дела постхладноратовског периода, Арктик је нашироко сматран изузетним случајем унутар међународне безбедности. Упркос сталном присуству значајних војних капацитета, регион је генерално карактерисао релативно низак ниво геополитичке конфронтације и снажан нагласак на политичку сарадњу (Wegge and Halsne 2022, 32). Ову перцепцију додатно је учврстио систем управљања који је давао приоритет заштити животне средине, научној сарадњи и изградњи поверења међу арктичким државама, што је довело до појаве концепта познатог као „арктички изузетак". Унутар овог оквира, безбедносни проблеми нису нестали, већ се њима све више управљало кроз процесе десекуритизације који су тежили смањењу политичког значаја одбрамбених питања и њиховом уграђивању у рутинско политичко управљање (Gad et al. 2024, 228–231).

С друге стране, овај кооперативни наратив није елиминисао суштински стратешки значај Арктика. Током целог Хладног рата, Гренланд је остао интегрисан у трансатлантски систем одбране, док је војна инфраструктура наставила да подупире ширу архитектуру одвраћања и раног упозоравања (Petersen 2011, 90–92, 101–103). Иако је политичка видљивост ових капацитета опала након Хладног рата, они никада нису демонтирани. Уместо тога, постали су мање истакнути унутар регионалног дискурса који је све више наглашавао сарадњу, управљање животном средином и институционалну стабилност. Безбедносна разматрања су тако остала уграђена у стратешку архитектуру Арктика, чак и када су прогресивно деполитизована у јавном и дипломатском дискурсу (Wang and Degeorges 2014, 4–5).

Током протекле деценије, ова равнотежа је постепено опадала. Убрзане климатске промене смањиле су количину леда у морима, чиме се проширио приступ поморским рутама и подручјима богатим ресурсима, док су захваљујући технолошком напретку, војне и цивилне операције широм Крајњег севера постале дугорочно одрживе и изводљиве (Spence and Hanlon 2025, 4–5). Још је од већег значаја то што су руска инвазија на Украјину у пуном обиму 2022. године и накнадно јачање северног положаја НАТО-а изменили стратешке перцепције Арктика, померајући пажњу са кооперативног управљања ка одвраћању, отпорности и војној спремности (U.S. Department of Defense 2024, 1–7). Како се конкуренција великих сила интензивирала, на Арктик се више не гледа само као на регион сарадње, већ као на интегралну компоненту шире евроатлантске и глобалне стратешке конкуренције (Sørensen 2018, 1–3).

Трансформација арктичке безбедности није резултат једне политичке одлуке, већ кумулативне интеракције стратешких, економских и политичких

процеса. Економски развој повезан са енергетском транзицијом, критичним минералима, поморском инфраструктуром и новим транспортним рутама, све се више преплиће са стратешким надметањем, чиме се замагљује разлику између економског развоја и безбедносне политике. На политичком нивоу, ова динамика је интензивирала дебате које повезују модернизацију, спољну зависност и економски развој са питањима суверенитета и националног идентитета. Као што показује Гадова анализа гренландске политике идентитета, питања спољног утицаја, језичких хијерархија и економске зависности често се артикулишу као питања од егзистенцијалног значаја за будући политички статус Гренланда (Gad 2017, 108–112). Сходно томе, економске иницијативе све више постају део ширих политичких и стратешких дебата о аутономији, управљању и дугорочној државности.

Теорија секуритизације нам даје користан оквир за тумачење ове трансформације. Током већег дела постхладноратовског периода, арктички политички дискурс карактерисали су напори да се регионална питања десекуритизују, при чему је Арктик првенствено приказиван као простор сарадње, економског развоја и управљања заштитом животне средине, а не као простор за стратешке конфронтације (Gad et al. 2024, 228–231). Овакав оквир допринео је перцепцији Арктика као региона ниских тензија, иако су значајни војни капацитети и обавезе из савеза остали на снази (Wegge and Halsne 2022, 32). Недавни геополитички догађаји, посебно руска инвазија на Украјину у пуном обиму и резултати промена у евроатлантској безбедности, оспорили су овај наратив стављањем одвраћања, војне спремности и стратешког надметања у центар арктичке политичке дебате (U.S. Department of Defense 2024, 1–7). Овај развој догађаја није заменио постојећи систем управљања, већ је постојећим институционалним структурама додатно наметнуо обновљени геополитички ривалитет, стварајући тиме стратешко окружење у којем сарадња и конкуренција сада коегзистирају (U.S. Department of Defense 2024, 1–7; Popadić 2026).

Реконфигурација арктичке безбедности одражава растућу интеракцију економског развоја, институционалног капацитета и стратешког надметања. Уместо да се појављују првенствено кроз директну војну конфронтацију, савремени безбедносни изазови се све више развијају кроз дугорочне процесе повезане са управљањем ресурсима, улагањем у инфраструктуру, ланцима снабдевања критичним минералима и проширењем поморске повезаности. Како Ванг и Дежорж тврде, конкуренција на Арктику ће вероватно остати претежно комерцијална, а не војна, иако њене последице могу да преобликују шире регионално безбедносно окружење (Wang and Degeorges 2014, 7–8). У овом контексту, одлуке које се тичу инфраструктуре, инвестиција и управљања ресурсима, добијају на стратешком значају који превазилази њихову

непосредну економску сврху. Зависност од спољног капитала, технологије и институционалне подршке, може постепено да утиче на политичка очекивања, обрасце сарадње и стратешко усклађивање, посебно у малој и институционално ограниченој државној заједници као што је Гренланд (Wang and Degeorges 2014, 12–15). Сходно томе, иницијативе које су представљене превасходно као инструменти економског развоја, могу такође да произведу дугорочне безбедносне ефекте, а да нису експлицитно дефинисане као одбрамбена политика.

Унутар овог безбедносног окружења које се стално мења, наставак функционисања институција за сарадњу не би требало да се тумачи као доказ да се стратешки надметање смањило. Механизми управљања, као што је Арктички савет, остају важни инструменти регионалне координације, али они све више делују упоредо са обновљеним планирањем одвраћања, прилагођавањем савеза и војном модернизацијом широм Далеког севера. Како тврди Веге, недавни догађаји илуструју арктичко безбедносно окружење у којем институционална сарадња и стратешка конкуренција коегзистирају, уместо да искључују једна другу (Wegge 2022, 99–103). Трансформација арктичке безбедности стога не одражава замену једног регионалног поретка другим, већ постепено слојевито додавање нове геополитичке динамике на постојеће системе управљања. Управо унутар овог променљивог стратешког контекста треба разумети и стратешки значај Гренланда.

Гренланд у стратегији великих сила

Повратак Гренланда у средиште стратешке пажње постао је посебно очигледан након руске инвазије на Украјину у пуном обиму, проширења НАТО-а укључивањем Финске и Шведске и све већег нагласка на одбрану Арктика унутар евроатлантског безбедносног планирања. Ови догађаји повећали су међународну пажњу усмерену на улогу Гренланда у арктичкој инфраструктури, ракетној одбрани и ланцима снабдевања критичним минералима (U.S. Department of Defense 2024, 1–7). Ипак, уграђивање Гренланда у трансатлантске безбедносне системе датира много пре ових недавних геополитичких дешавања. Током Другог светског рата и током Хладног рата, ово острво је постало институционално уграђено у шире северноатлантске стратешке структуре. Ове везе су опстале и након биполарне ере, наглашавајући трајни значај Гренланда у трансатлантским безбедносним оквирима (Wang and Degeorges 2014, 4).

Недавна геополитичка дешавања зато не представљају појаву потпуно новог безбедносног окружења. Напротив, она одражавају поновно тумачење дугогодишњег геостратешког положаја Гренланда под промењеним

политичким, технолошким и еколошким околностима. Смештен између Северне Америке и Европе, Гренланд је доследно заузимао важну позицију у координацији савеза, дебатама о суверенитету и стратешком планирању. Овај континуитет одражава дугогодишњи циљ САД да ограниче утицај ривалских великих сила у Северном Атлантику и западној хемисфери, што је принцип који је обликовао америчку политику према Гренланду још од Другог светског рата (Berry 2016).

Иако је Хладни рат завршен, стратешка позиција Гренланда није изгубила своју структурални значај. Уместо тога, политички оквир безбедности постепено се променио. Војне инсталације су наставиле да раде, док се политички дискурс све више фокусирао на економски развој, цивилно управљање и регионалну сарадњу. У унутрашњој политици Гренланда, одбрамбена питања су често разматрана кроз призму економских трошкова, административне одговорности или цивилне користи, а не кроз војну стратегију (Gad et al. 2024, 227–231). Ова дискурзивна умереност допринела је перцепцији да се Арктик све више одваја од ширег геополитичког ривалства, иако су одбрамбени системи, обавезе из савеза и стратешка инфраструктура остали углавном непромењени. Руска инвазија на Украјину у пуном обиму и накнадно јачање северног положаја НАТО-а, нису створили нову стратешку архитектуру, већ су вратили политички и оперативни значај дугогодишњих стратешких структура унутар фундаментално измењеног безбедносног окружења.

Обновљена стратешка актуелност Гренланда одражава интеракцију технолошких промена, геополитичког надметања и институционалног континуитета. Стратешка инфраструктура Гренланда првобитно је била уграђена у хладноратовску архитектуру раног упозоравања и одвраћања, што је етаблирало његову трајну улогу у трансатлантском планирању одбране (Petersen 2011, 90–92). У новије време, напредак у ракетној одбрани, свемирском надзору и технологијама откривања великог домета обновио је оперативни значај локација на високим географским ширинама, што је додатно појачало стратешку вредност ове инфраструктуре унутар северноамеричког и евроатлантског безбедносног планирања (U.S. Department of Defense 2024, 4–7). На регионалном нивоу, руска инвазија на Украјину у пуном обиму, заједно са приступањем Финске и Шведске НАТО-у, ојачала је северни положај Алијансе и подстакла прилагођавања у планирању одбране широм Далеког севера (Wegge 2022, 94–99; U.S. Department of Defense 2024, 1–7). Ови догађаји не представљају стварање фундаментално нове безбедносне архитектуре. Напротив, они показују како су дугогодишње стратешке структуре прилагођене променљивом геополитичком окружењу у којем континуитет и трансформација коегзистирају.

Савремено стратешко окружење разликује се од ранијих периода по томе што се војна разматрања сада директније пресецају са економском и технолошком конкуренцијом. Значајна налазишта елемената ретких метала на Гренланду и других критичних минерала од сштинског значаја за напредну производњу, одбрамбену индустрију и енергетску транзицију, привлаче све већу међународну пажњу. Западне владе све више посматрају ове ресурсе кроз призму отпорности ланца снабдевања, стратешке зависности и напора да се смањи ослањање на доминантне добављаче, посебно Кину. Недавне политичке анализе експлицитно идентификују минерални потенцијал Гренланда као део ширих западних стратегија за јачање ланаца снабдевања критичним минералима у условима интензивирања геополитичког надметања (Schwartz and Baskaran 2026). У исто време, високи трошкови експлоатације, ограничена инфраструктура, еколошка ограничења и регулаторна неизвесност, настављају да ограничавају краткорочну одрживост великих рударских пројеката (Spence and Hanlon 2025). Без обзира на то, дебате о рударству, улагањима у инфраструктуру и развоју лука, све више превазилазе комерцијална разматрања и постају блиско повезане са ширим питањима геополитичког утицаја, стратешког усклађивања и дугорочне зависности.

Ширење ангажмана Кине на Арктику илуструје начин на који економске иницијативе све више добијају на стратешком значају у условима интензивирања надметања великих сила. Уместо да се ослања на директно војно присуство, активности Кине на Гренланду биле су усредсређене на економске инвестиције, научну сарадњу и развој инфраструктуре. Ове активности су све више подстицале поновне процене њихових стратешких импликација међу западним владама. Објављивање Беле књиге о арктичкој политици Кине и укључивање арктичких морских путева у Иницијативу „Појас и пут" сигнализирали су проактивнији кинески приступ региону (Sørensen 2018). Анализе арктичке политике Кине сугеришу да одрживе инвестиције, истраживачка сарадња и развој инфраструктуре могу постепено да генеришу економску и технолошку зависност која добија политички значај у условима стратешког надметања (Sørensen 2018, 4–6). Сходно томе, владе арктичких земаља све више процењују кинеско ангажовање не само у комерцијалном смислу, већ и кроз шири оквир геополитичке конкуренције и технолошке међузависности. На Гренланду су ова дешавања навела гренландске политичке лидере да балансирају између могућности за економску диверсификацију и забринутости која је изражена у Копенхагену и Вашингтону у погледу стратешке зависности и критичне инфраструктуре (Sørensen 2018, 4–6). Кинеско ангажовање на Арктику стога показује како економска активност, институционално учешће и улагања у инфраструктуру могу постепено да добију на ширем безбедносном значају без попримања отворено војног карактера.

Конвергенција трајне војне инфраструктуре и интензивирања економског надметања, вратили су Гренланд у први план међународних дебата о безбедности. Последњих година, политичка и стратешка пажња у Сједињеним Државама све више се фокусирала на улогу Гренланда, а посебно на функције свемирске базе Питуфик (Pituffik Space Base) у оквиру система упозоравања на ракетне нападе, свемирског надзора и одбране Арктика (Spence and Hanlon 2025, 3–4; U.S. Department of Defense 2024, 4–7). Ови догађаји су се одвијали унутар шире регионалне и међународне политичке динамике обликоване руском инвазијом на Украјину у пуном обиму, проширењем НАТО-а и јачањем савезничког одбрамбеног планирања на Далеком северу (Spence and Hanlon 2025, 4; Wegge 2022). Обновљени значај Гренланда, међутим, не може да се објасни само политичким изјавама или краткорочним геополитичким дешавањима. Напротив, она одражава трајну позицију острва унутар стратешких оквира који се међусобно преклапају. За Сједињене Државе, Гренланд представља критичну компоненту северноамеричке и трансатлантске одбране. За Данску, он спаја обавезе из савеза са уставним одговорностима унутар Данског краљевства. За гренландску самоуправу, растући спољни интерес ствара могућности за економску диверсификацију и веће међународно ангажовање, док истовремено генерише сложена питања која се тичу суверенитета, регулаторних овлашћења и дугорочне политичке аутономије. Стратешки значај Гренланда стога произилази не само из географског положаја већ и из његовог све већег капацитета да утиче на то како се супротстављени стратешки, економски и политички интереси преговарају унутар променљивог арктичког безбедносног окружења.

Иако Стратегија националне безбедности САД из 2025. године не третира Гренланд као посебну регионалну категорију, њен нагласак на стратешке локације, кључну инфраструктуру, отпорне ланце снабдевања и приступ критичним минералима, има директне последице по позицију Гренланда унутар северноамеричког одбрамбеног планирања. Њен фокус на комерцијалну дипломатију, отпорне ланце снабдевања, енергетску инфраструктуру и приступ критичним минералима потврђује и да се економско ангажовање све више тумачи као инструмент стратешког надметања. Из ове перспективе, значај Гренланда превазилази његову војну инфраструктуру и све више произилази из интеракције географског приступа, управљања ресурсима, технолошке повезаности и ширег циља ограничавања утицаја ривала унутар стратешки осетљивих простора (The White House 2025).

Експанзија војног присуства Русије на Арктику значајно је допринела обновљеној стратешкој пажњи усмереној ка Далеком северу. Модернизација арктичке војне инфраструктуре, повећана оперативна активност и интеграција региона у шири стратешки положај Русије, појачали су забринутост савезника

у погледу одвраћања, раног упозоравања и слободе маневрисања у северној Европи (Zysk 2020). Након руске инвазије на Украјину у пуном обиму, ова забринутост је постала још угрентнија, што је довело до јачања северног положаја НАТО-а и преиспитивања планова одбране Арктика (Spence and Hanlon 2025, 4; Wegge 2022). Уместо да замени постојеће системе управљања, ово обновљено стратешко надметање променило је контекст у којем они делују, захтевајући од арктичких актера да истовремено управљају сарадњом и одвраћањем. За Гренланд ови догађаји не подразумевају директну укљученост у војну конфронтацију. Уместо тога, они појачавају безбедносни значај острва као дела ширег безбедносног окружења у којем геополитичко ривалство међусобно делује са институционалним одговорностима, обавезама из савеза и супротстављеним политичким интересима.

Узевши све ово у обзир, ова дешавања су поново позиционирала Гренланд из релативно слабо видљиве компоненте хладноратовске стратегије у централно чвориште савремене арктичке безбедности. Гренланд представља илустрацију начина на који се стратешко надметање све више одвија кроз интеракцију војне инфраструктуре, управљања кључним ресурсима, технолошке сарадње и политичког одлучивања, а не само кроз размештање војних снага (Spence and Hanlon 2025, 3–5; Schwartz and Baskaran 2026). Ова шира еволуција одражава растућу тенденцију да се савремено безбедносно надметање развија кроз интеракцију војних, технолошких, економских и политичких процеса, уместо кроз саму конвенционалну војну моћ (Vuletić 2026a). Спољни актери настоје да обликују будућност Гренланда не само кроз одбрамбену политику, већ и кроз инвестиције, развој инфраструктуре, научну сарадњу и приступ стратешки важним ресурсима (Sørensen 2018, 4–6; Schwartz and Baskaran 2026). У исто време, Гренланд више није само предмет надметања великих сила. Његова шира политичка аутономија и растућа способност да утиче на одлуке које се тичу управљања ресурсима, страних инвестиција и спољних партнерстава, повећали су његову улогу у обликовању динамике регионалне безбедности (Jacobsen and Lindbjerg 2024, 196–226). Исто тако, стратешки значај Гренланда произилази из интеракције између спољног геополитичког надметања и унутрашњег политичког деловања, што ово острво чини све важнијим безбедносним међупростором преко којег се укрштају војне, економске, технолошке и политичке димензије арктичке безбедности.

Гренланд као безбедносни међупростор (интерфејс)

Унутар овог трансформисаног арктичког безбедносног окружења, Гренланд заузима међупозицију између спољног стратешког надметања и унутрашњег политичког деловања. Постојећа тумачења теже да приступе острву или као

стратешком средству унутар геополитичког ривалства или као политичком субјекту који напредује ка већој аутономији унутар Данског краљевства. Иако свака перспектива обухвата важну димензију све битније улоге Гренланда, ниједна сама по себи није аналитички довољна. Стратешки значај Гренланда одражава комбиноване ефекте политичког деловања, економске међузависности и геополитичког надметања. Из ове перспективе, острво функционише као безбедносни међупростор кроз који се различите политичке, економске и стратешке логике спајају и међусобно обликују. Концептуализација Гренланда као безбедносног међупростора представља централни аналитички допринос овог рада, који даје оквир за објашњење начина на који слојевити суверенитет преобликује националну безбедност у условима системског надметања (Risse 2011).

Концепт безбедносног међупростора наглашава интеракцију, а не хијерархију. Гренланд се не може разумети ни као пасивни објекат спољног стратешког надметања, ни као аутономни актер који је способан да самостално обликује исходе регионалне безбедности. Уместо тога, он заузима међуполитички простор у којем непрекидно међусобно делују локално политичко деловање, спољни стратешки интереси и институционална ограничења. Ова конфигурација одражава шире промене у безбедносном окружењу, у којем разлика између унутрашњег управљања и међународне безбедности постаје све више замагљена (Østhagen 2021; Risse 2011). Сходно томе, унутрашње дебате на Гренланду о економском развоју, управљању ресурсима и политичкој аутономији добијају спољни стратешки значај, док промене у ширем геополитичком окружењу све више утичу на доношење унутрашњих политичких одлука. Посматрано на овај начин, стратешки исходи не произилазе из једног актера или нивоа управљања, већ из комбинованих ефеката политичких, институционалних и стратешких процеса који делују истовремено на више нивоа.

Кључна димензија ове динамике међупростора лежи у све већем ангажовању Гренланда у субнационалној дипломатији. Након Закона о самоуправи из 2009. године, гренландске власти су стекле шире надлежности у унутрашњем управљању и управљању ресурсима, док су спољна и одбрамбена политика формално остале под данском јурисдикцијом (Ackrén 2014, 42–43). Унутар ових институционалних ограничења, политички лидери у Нуку све су више тежили спољном економском и дипломатском ангажовању као делу дугорочне стратегије за јачање политичког деловања и смањење структуралне зависности од данских финансијских трансфера. Међународно ангажовање омогућава Гренланду да остварује утицај изван формалних граница суверенитета учешћем у транснационалним мрежама, преговарањем о инвестиционим иницијативама и обликовањем свог међународног профила

(Jacobsen 2020). Истовремено, ове активности се одвијају унутар геополитичког окружења у којем се спољни актери ретко доживљавају као неутрални економски партнери, већ све више као потенцијални стратешки актери (Jacobsen and Lindbjerg 2024). Сходно томе, иницијативе повезане са рударством, инфраструктуром, научном сарадњом или страним инвестицијама, често се тумаче кроз шире приоритете савеза, посебно у Копенхагену и Вашингтону. Економска дипломатија тако постаје неодвојива од стратешке конкуренције, илуструјући тиме начин на који одлуке о унутрашњем управљању добијају шире безбедносне импликације унутар система слојевитог суверенитета.

Политика која се односи на ресурсе додатно јача улогу Гренланда као безбедносног међупростора. Налазишта елемената ретких и других кључних минерала повезаних са напредном производњом и глобалном енергетском транзицијом, често се у домаћим политичким дебатама представљају као потенцијални пут ка већој фискалној аутономији. У исто време, практичне препреке, укључујући високе трошкове експлоатације, ограничену инфраструктуру, еколошка ограничења, регулаторну неизвесност и недостатак радне снаге, остају главне кочнице за масовни развој и искоришћавање природних богатстава (Spence and Hanlon 2025, 5; Schwartz and Baskaran 2026). Правни и административни аранжмани унутар Данског краљевства додатно обликују управљање великим рударским пројектима и њихову реализацију (Mortensen 2014). Упркос овим ограничењима, минерални ресурси Гренланда имају све већи геополитички значај јер их западне владе све више посматрају кроз призму отпорности ланца снабдевања и стратешке зависности, посебно у односу на Кину (Schwartz and Baskaran 2026; Bergmann et al. 2025). Сходно томе, дебате о развоју ресурса превазилазе питања комерцијалне одрживости и све више укључују шира разматрања стратешке отпорности, регулаторних овлашћења и дугорочног геополитичког утицаја. Уместо да представља искључиво економско питање, управљање ресурсима илуструје начин на који избори у домаћем развоју постају уграђени у шире обрасце стратешке конкуренције, чиме се појачава улога Гренланда као безбедносног међупростора.

У исто време, наставак интеграције Гренланда у трансатлантске безбедносне аранжмане поставља јасна структурална ограничења његовој политичкој маневарској способности. Иако је оквир самоуправе проширио домаће надлежности, одговорност за спољну, безбедносну и одбрамбену политику формално остаје на Краљевини Данској, ограничавајући способност Гренланда да самостално редефинише своје спољне безбедносне односе (Ackrén 2014, 42–43). С друге стране, стратешки значај Гренланда превазилази ове уставне оквире. Његова дугогодишња интеграција у трансатлантску безбедносну архитектуру значи да се политички и економски развој на острву

све више тумаче кроз шира стратешка разматрања савезника, а не искључиво као унутрашње ствари (Petersen 2011; Friis and Tamnes 2024). Ова тенденција постала је израженија усред погоршања европског безбедносног окружења након руске инвазије на Украјину и накнадног проширења НАТО-а, што је појачало стратешки значај европског Далеког севера (Bergmann et al. 2025). Сходно томе, одлуке које се тичу инфраструктуре, страних инвестиција или развоја критичних ресурса све више привлаче пажњу у Копенхагену, Вашингтону и Бриселу због њихових потенцијалних импликација на стратешке интересе савезника. Гренланд стога илуструје начин на који одлуке о унутрашњем управљању постају уграђене у шире институционалне и стратешке односе, јачајући његову улогу као безбедносног међупростора.

Анализа коју смо овде представили открива парадокс који је карактеристичан за периферне територије изложене интензивираном стратешком надметању. Све већа спољна пажња повећава и политички утицај Гренланда ширењем могућности за међународна партнерства, инвестиције и дипломатско ангажовање. У исто време, она сужава простор за аутономно доношење одлука, јер домаћи политички избори све више постају предмет стратешких интереса и забринутости спољних актера у погледу безбедности. Стога су власти Гренланда принуђене да маневришу кроз сложено окружење у којем економска диверсификација, тежње ка већој политичкој аутономији и пружање уверења савезничким партнерима морају истовремено да се држе у равнотежи. Уместо да повећава или умањује суверенитет на линеаран начин, спољно ангажовање симултано проширује политичке могућности уз интензивирање стратешких ограничења. Овај парадокс илуструје централну логику безбедносног међупростора: политичко деловање се развија кроз растућу стратешку међузависност, а не упркос њој.

Карактер Гренланда као међупростора такође је обликован временском динамиком савремене безбедности. За разлику од конвенционалних војних криза, многи безбедносни изазови на Арктику постепено еволуирају кроз одлуке које се тичу инфраструктуре, регулаторних оквира, технолошке повезаности и дугорочних инвестиција. Пројекти који су првобитно представљени као комерцијалне, научне или развојне иницијативе, могу да добију на стратешком значају како еволуирају и геополитичке околности (Pezard et al. 2022). Ова постепена трансформација компликује креирање политике јер захтева од влада да процене дугорочне безбедносне импликације одлука донетих у условима неизвесности, а не непосредне конфронтације. Сходно томе, питања која се тичу власништва над инфраструктуром, кључних ланаца снабдевања, дигиталне повезаности и управљања ресурсима, постају ствар антиципативног управљања безбедношћу, а не управљања кризама. Гренланд стога илуструје како се арктичка безбедност све више развија кроз

кумулативне политичке и економске одлуке чије стратешке последице настају током времена, наглашавајући растућу међузависност између унутрашњег управљања и стратешког надметања.

Политичка питања Гренланда такође наглашава важност идентитета и легитимитета у обликовању променљиве безбедносне динамике. Дебате о независности, фискалној одрживости и међународном усклађивању уграђене су у шире постколонијалне наративе који уоквирују суверенитет као постепено остварење посебне гренландске политичке заједнице (Gad 2017). Уместо да представља фиксни културни атрибут, национални идентитет се непрекидно преговара кроз политичке дебате о језику, благостању, демократији и спољном ангажовању. Ови наративи обликују не само домаће разумевање самоопредељења, већ и услове под којима се сарадња са спољним актерима сматра политички легитимном. У том смислу, партнерства повезана са инвестицијама, развојем ресурса или међународном сарадњом, вреднују се не само у смислу њихових економских или стратешких користи, већ и према њиховој компатибилности са политичким идентитетом Гренланда који се све више мења. Ово нам говори да безбедност не обликују само материјални капацитети и геополитички положај, већ и легитимитет кроз који се политички избори тумаче и прихватају.

Узимајући све ово у обзир, ова динамика показује да значај Гренланда не лежи само у његовој стратешкој локацији, већ у начину на који се више димензија безбедности спаја унутар једног политичког простора. Војни континуитет, економска трансформација, еколошке промене, институционално управљање и политичко деловање делују истовремено, чиме се ствара безбедносно окружење које не може адекватно да се тумачи само кроз традиционалне геополитичке перспективе. Гренланд тако представља илустрацију начина на који управљање, економска конкуренција и стратешко ривалство постају узајамно конститутивни, што захтева аналитичке приступе који превазилазе конвенционалне разлике између унутрашње и међународне безбедности.

Разумевање Гренланда као безбедносног међупростора зато пружа аналитички оквир за објашњење начина на који структуралне промене на Арктику преобликују шира тумачења националне безбедности у условима стратешког надметања. Уместо да представља изузетак, Гренланд показује како безбедносна динамика све више произилази из међусобног преплитања субнационалног политичког деловања, институционалних ограничења и спољног стратешког надметања. Посматрано на овај начин, концепт безбедносног међупростора допуњује постојеће приступе арктичкој безбедности, чиме показује како одлуке које су формално лоциране унутар домаћег управљања, могу да произведу последице које одјекују широм регионалне и међународне стратешке динамике.

Последице по савремену националну безбедност

Последице трансформације Гренланда протежу се далеко изван самог Арктика. Иако географски специфичан, овај случај пружа шире увиде у начине на које национална безбедност све више добија на структури и како се њоме управља у условима слојевитог суверенитета, стратешког надметања и институционалне међузависности. Уместо да сигнализира једноставно оживљавање геополитичког ривалства, случај Гренланда илуструје начин на који безбедност све више произилази из интеракције политичког деловања, економске међузависности и инфраструктурне зависности на више нивоа управљања. Дискусија која следи испитује шта ова дешавања имплицирају за савремена тумачења националне безбедности.

Главна последица тренутне путање Гренланда јесте све већа неодвојивост унутрашњег управљања и спољне безбедносне динамике. Одлуке које су формално смештене унутар економског развоја или инфраструктурне политике, укључујући рудне концесије, телекомуникационе мреже и инвестиционе споразуме, могу да добију н стратешком значају када их спољни актери тумаче кроз призму обавеза из савеза или геополитичког ривалства. Као што Гад и његови коаутори указују, данске власти су у појединим тренуцима реинтерпретирале економске иницијативе Гренланда као питања спољне и безбедносне политике, чиме су преселиле овлашћења у погледу доношења одлука на ниво данске државе. Научна заједница испитује како преговори о суверенитету унутар Данског краљевства утичу на структуру ове динамике секуритизације и како обликују прерасподелу политичке власти (Gad et al. 2024). Лидери Гренланда су, заузврат, често настојали да такве иницијативе уоквире као компоненте обичног економског управљања како би сачували политичку маневарску способност унутар оквира самоуправе. Овакви догађаји оспоравају конвенционалне моделе националне безбедности који претпостављају стабилну поделу између унутрашње политике и спољног стратешког надметања. У окружењима која карактерише инфраструктурна међузависност, ослањање на технологије и замршени савезнички односи, безбедносни исходи све више произилазе из кумулативних политичких и економских процеса, а не само из дискретних војних конфронтација. Искуство Гренланда зато показује како одлуке о управљању могу да стекну стратешки значај на нивоима власти који се преклапају, што нам показује да се еволуција националне безбедности све више одвија кроз слојевито политичко тумачење, а не само кроз експлицитну одбрамбену политику.

Друга важна последица тиче се све веће стратешке улоге мањих политичких субјеката унутар савремених безбедносних окружења. Гренланд показује како актери са ограниченим конвенционалним војним или економским капацитетима могу ипак да стекну значајну стратешку важност због свог

географског положаја и институционалне уграђености у шире безбедносне оквире. Иако спољна и одбрамбена политика формално остају под данском јурисдикцијом, Гренланд се све више остварује кроз облике субнационалног дипломатског ангажовања који проширују његову спољну видљивост и политички утицај (Ackrén 2014, 42–43). Обликовањем одлука у вези са приступом, инфраструктуром, управљањем ресурсима и спољним партнерствима, Гренланд остварује одређени степен стратешког деловања који се протеже изван формалних граница његовог уставног овлашћења. Учешће у међународним мрежама и преговорима додатно омогућава острву да делује у транснационалним политичким аренама, упркос сталним ограничењима суверенитета (Ackrén 2014, 43). Овај случај показује да анализа националне безбедности мора да посвети већу пажњу релационом позиционирању, уместо да се примарно ослања на збир материјалне моћи. Актери који су уграђени у системе савеза, критичне ланце снабдевања и аранжмане институционалног управљања, могу да врше стратешки утицај који је несразмеран њиховој величини. Сходно томе, разумевање савремене безбедности све више захтева анализу начина на који се политичко деловање остварује кроз институционалне односе у истој мери као и кроз конвенционалне капацитете саме државе.

Исто тако, случај Гренланда наглашава ширење стратешког значаја економског управљања и критичне инфраструктурне унутар савремене националне безбедности. Инвестиције у телекомуникације, транспортну инфраструктуру и експлоатацију ресурса, све више се одвијају у контексту у којем су економско доношење одлука и стратешка конкуренција блиско испреплетени. Убрзане еколошке промене, обрасци доступности ресурса који се све више развијају, као и променљива геополитичка динамика, додатно су интензивирали међународну пажњу на улогу Гренланда у отпорности ланца снабдевања, критичним минералима и арктичкој повезаности (Spence and Hanlon 2025, 4–5). Иницијативе које су првобитно представљене као комерцијална сарадња, укључујући рударске пројекте, развој лука и научну сарадњу, могу постепено да добију на стратешком значају како постају део шире геополитичке конкуренције. Спољно економско ангажовање је исто тако интензивирало дебате о томе како се преговара о аутономији, овлашћењима и политичкој одговорности у условима слојевитог суверенитета (Sørensen 2018, 1, 4–5). Ово не имплицира да је економска активност сама по себи секуритизована. Уместо тога, то показује да је разлика између економског управљања и националне безбедности постала у великој мери зависна од политичког тумачења. Одлуке донете унутар регулаторних или развојних оквира могу да генеришу стратешке последице много пре него што буду формално препознате као питања одбрамбене или безбедносне политике.

Даље последице тичу се временске димензије савремене националне безбедности. Стратешки изазови све више се јављају кроз постепена структурална дешавања, а не кроз дискретне кризе или војне конфронтације. Одлуке које се тичу инфраструктуре, управљања ресурсима и институционалних договора, с временом акумулирају стратешке последице, често добијајући безбедносни значај тек након што се шире геополитичке околности промене. Као што Ванг и Дежорж уочавају, Гренланд је еволуирао из централне компоненте хладноратовског планирања одбране у савремено окружење које карактерише растући међународни економски интерес и обновљено стратешко надметање (Wang and Degeorges 2014, 4–7). Ова постепена трансформација представља изазов за традиционално планирање националне безбедности, које је историјски давало приоритет одговорима на јасно препознатљиве претње. Уместо тога, стратешки ризици се све више развијају кроз дугорочне процесе повезане са економском међузависношћу, технолошким променама, еколошком трансформацијом и регулаторним одлукама. Пракса националне безбедности стога захтева већи нагласак на антиципативно управљање, отпорност и процену кумулативних системских ефеката, уместо претежног ослањања на реактивне одговоре на непосредне кризе.

Политички легитимитет и колективни идентитет представљају додатну последицу трансформације Гренланда по савремену националну безбедност. Дебате о аутономији, независности и економској одрживости уткане су у шире постколонијалне наративе који суверенитет дефинишу као политичку реализацију засебне гренландске заједнице. Као што Гад показује, национални идентитет на Гренланду гради се кроз сталне политичке преговоре, уместо да се посматра као фиксна културна карактеристика, при чему расправе о језику, демократском управљању и модернизацији обликују перцепцију суверенитета и политичког легитимитета (Gad 2017, 120–126). Ове динамике утичу не само на доношење унутрашњих политичких одлука, већ и на кредибилитет спољних партнерстава, преговоре о аутономији и стратешка очекивања иностраних актера. Сходно томе, питања признања, легитимитета и самоопредељења постају саставни делови савремене националне безбедности, зато што обликују политичко окружење унутар којег се стратешка сарадња, спољни ангажман и одлуке о управљању прихватају, оспоравају или наилазе на отпор.

Ако их посматрамо заједно, ова дешавања указују на то да трансформација арктичке безбедности одражава ширу еволуцију у савременом размишљању о националној безбедности. Традиционални приступи усмерени на територијалну одбрану, војну моћ и државни суверенитет остају суштински важни, иако више нису довољни за објашњење безбедносне динамике у окружењима која карактеришу слојевито управљање, институционална међузависност и стратешко надметање. Сва ова дешавања указују на то да се

национална безбедност све више развија кроз интеракцију економског управљања, технолошке инфраструктуре, еколошких промена, политичког деловања и војних капацитета, а не кроз било коју од ових димензија засебно. Савремена безбедносна окружења стога не могу адекватно да се тумаче кроз конвенционалне разлике између унутрашње и међународне политике или између тврде и меке безбедности. Уместо тога, она захтевају аналитичке оквире који су у стању да објасне како вишеструки извори ауторитета, међузависности и политичког тумачења симултано обликују стратешке исходе на различитим нивоима управљања (Risse 2011; Gad et al. 2024).

Шири значај трансформације Гренланда превазилази сам Арктик. Како технолошка међузависност, критична инфраструктура и стратешка повезаност постају све више центар интереса у погледу међународне безбедности, слична динамика ће се вероватно појавити и у другим регионима у којима мањи политички субјекти заузимају позиције од несразмерног стратешког значаја унутар ширих система надметања и сарадње. Гренланд зато не служи само као случај који је специфичан за дати географски положај, већ као аналитичка илустрација начина на који се савремена национална безбедносна окружења све више обликују кроз интеракцију локалног политичког деловања, институционалних ограничења и системског стратешког надметања. Схватање ове динамике је од суштинског значаја за прилагођавање оквира националне безбедности условима у којима су управљање, међузависност и геополитичко ривалство структурно испреплетени.

Закључак

Овај рад бавио се истраживањем начина на који случај Гренланда може да нам буде од помоћи у објашњавању реструктурисања националне безбедности у условима слојевитог суверенитета и системског надметања. У раду се износи теза да обновљени стратешки значај Гренланда одражава структурну трансформацију арктичке безбедности која не може да се објасни на одговарајући начин само географијом, природним ресурсима или војном инфраструктуром. Уместо тога, његов стратешки значај произилази из интеракције политичке власти, институционалних система и договора, економског управљања и међународног надметања на више нивоа управљања. У том погледу, концепт безбедносног међупростора (интерфејса) пружа преносиви аналитички оквир за разумевање начина на који се безбедност све више развија кроз међусобно повезане политичке, економске и стратешке процесе, а не само кроз војну динамику.

Ова анализа је показала да трансформација арктичке безбедности превазилази промене у регионалној геополитици. Гренланд нам показује како

унутрашње управљање, економски развој, инфраструктура и еколошке промене постају све више испреплетени са ширим обрасцима међународне безбедности. Политичке одлуке које у почетку изгледају као административне или развојне, могу постепено да добију на стратешком значају како постају уграђене у шире геополитичко надметање. Последице руске инвазије на Украјину у пуном обиму, проширење НАТО-а у северној Европи, обновљена пажња Сједињених Држава према Гренланду и све већи стратешки значај кључних минерала, илуструју колико брзо такви кумулативни процеси могу да промене безбедносно значење оних питања која су претходно била само цивилна или питања развоја. Паралелно са тиме, безбедносни изазови све више произилазе из кумулативних дугорочних процеса, а не из појединачних криза, што од институција националне безбедности захтева да традиционалне реактивне приступе допуне већим нагласком на антиципацију, отпорност и дугорочно управљање.

Налази такође показују да савремена национална безбедност више не може да се тумачи искључиво кроз конвенционалне претпоставке о територијалној одбрани, војним капацитетима или државном суверенитету. Гренланд представља пример начина на који стратешки значај све више зависи од позиционе уграђености у институционалне, економске и политичке мреже, што омогућава актерима са ограниченим материјалним капацитетима да остваре значајан стратешки утицај, док се истовремено суочавају са већим спољним ограничењима. Ови догађаји представљају изазов за аналитичке разлике између унутрашње и међународне политике, тврде и меке безбедности, као и сарадње и конкуренције, што сугерише да савремена безбедносна окружења карактерише симултана интеракција свих ових димензија.

Коначно, Гренланд не би требало посматрати као арктички изузетак, већ као рану манифестацију ширих структуралних трансформација које утичу на савремену међународну безбедност. Како се технолошка међузависност продубљује, критична инфраструктура шири, а геополитичко надметање све више узима све више маха кроз међусобно повезане структуре управљања, слична динамика међупростора ће се вероватно појавити и у другим регионима. Када га посматрамо на овај начин, безбедносни међупростор нуди ширу аналитичку перспективу за схватање начина на који слојевити суверенитет, институционална међузависност и системско надметање све више обликују националну безбедност у двадесет првом веку.

ИЗЈАВА ЗАХВАЛНОСТИ: Ово истраживање подржано је кроз пројекат „Промене у стратегијском окружењу Републике Србије – трендови и импликације од значаја за националну безбедност и одбрану”, који финансира Министарство одбране Републике Србије.

References

Ackrén, Maria. 2014. "Greenlandic Paradiplomatic Relations". In: *Security and Sovereignty in the North Atlantic*, edited by Lassi Heininen, 42–60. Basingstoke: Palgrave Macmillan.

Bergmann, Max, Otto Svendsen, Marc Jacobsen, Rebekka Åsnes Sagild, Eskil Jakobsen, and Øystein Solvang. 2025. "Defending the North Amid Rising Geopolitical Tensions", *Center for Strategic and International Studies*, January 14. https://www.csis.org/analysis/defending-north-amid-rising-geopolitical-tensions.

Berry, David A. 2016. "The Monroe Doctrine and the Governance of Greenland's Security". In: *Governing the North American Arctic: Sovereignty, Security and Institutions*, edited by Dawn Alexandrea Berry, Nigel Bowles, and Halbert Jones, 103–121. New York: Palgrave Macmillan.

Friis, Karsten, and Rolf Tamnes. 2024. "The Defence of Northern Europe: New Opportunities, Significant Challenges". *International Affairs* 100 (2): 813–824. https://doi.org/10.1093/ia/iiae019.

Gad, Ulrik Pram. 2017. "What Kind of Nation State Will Greenland Be?". *Politik* 20 (3): 104–120. https://doi.org/10.7146/politik.v20i3.97156.

Gad, Ulrik Pram, Sophie Rud, Marc Jacobsen, and Rasmus Kjærgaard Rasmussen. 2024. "Greenland's Desecuritization of Security and Defense". In: *Greenland in Arctic Security: (De)securitization Dynamics under Climatic Thaw and Geopolitical Freeze*, edited by Marc Jacobsen, Ole Wæver, and Ulrik Pram Gad, 227–252. Ann Arbor: University of Michigan Press.

Jacobsen, Marc. 2020. "Greenland's Arctic Advantage: Articulations, Acts and Appearances of Sovereignty Games". *Cooperation and Conflict* 55 (2): 170–192. https://doi.org/10.1177/0010836719882476.

Jacobsen, Marc, and Signe Lyngholm Lindbjerg. 2024. "Denmark's Security Perspectives on USA, China, and Russia in Greenland: How Great Power Threats Made Danish Politicians Talk about Independent Greenlandic Agency". In: *Greenland in Arctic Security: (De)securitization Dynamics under Climatic Thaw and Geopolitical Freeze*, edited by Marc Jacobsen, Ulrik Pram Gad, and Ole Wæver, 196–226. Ann Arbor: University of Michigan Press.

Mortensen, Bent Ole Gram. 2014. "The Quest for Resources – the Case of Greenland". *Journal of Military and Strategic Studies* 15 (2): 93–128.

Østhagen, Andreas. 2016. "High North, Low Politics: Maritime Cooperation with Russia in the Arctic". *Arctic Review on Law and Politics* 7 (1): 83–100. https://doi.org/10.17585/arctic.v7.255.

Østhagen, Andreas. 2021. "The Arctic Security Region: Misconceptions and Contradictions". *Polar Geography* 44 (1): 55–74. https://doi.org/10.1080/1088937X.2021.1881645.

Petersen, Nikolaj. 2011. "SAC at Thule: Greenland in the U.S. Polar Strategy". *Journal of Cold War Studies* 13 (2): 90–115. https://doi.org/10.1162/JCWS_a_00138.

Pezard, Stephanie, Stephen J. Flanagan, Scott W. Harold, Irina A. Chindea, Benjamin J. Sacks, Abbie Tingstad, Tristan Finazzo, and Soo Kim. 2022. "China's Strategy and Activities in the Arctic: Implications for North American and Transatlantic Security", *RAND Corporation*, December 23. https://www.rand.org/pubs/research_reports/RRA1282-1.html.

Popadić, Uroš. 2026. "The Arctic as a Space of Peace and Security in European Union Policy: A Shift in Strategic Perception". *Vojno delo* 78 (2): 45–61. https://doi.org/10.5937/vojdelo2602045P.

Risse, Thomas, ed. 2011. *Governance without a State? Policies and Politics in Areas of Limited Statehood*. New York: Columbia University Press.

Schwartz, Meredith, and Gracelin Baskaran. 2026. "Greenland, Rare Earths, and Arctic Security", *Center for Strategic and International Studies*, January 8. https://www.csis.org/analysis/greenland-rare-earths-and-arctic-security.

Sørensen, Camilla T. N. 2018. "China as an Arctic Great Power: Potential Implications for Greenland and the Danish Realm", Copenhagen: Royal Danish Defence College, Policy Brief, February 2018. https://www.fak.dk/globalassets/fak/dokumenter/publikationer/-china-as-an-arctic-great-power—-2018-.pdf.

Spence, Jennifer, and Elizabeth Hanlon. 2025. "Explainer: The Geopolitical Significance of Greenland", *Belfer Center for Science and International Affairs*, January, 16. https://www.belfercenter.org/research-analysis/explainer-geopolitical-significance-greenland

The White House. 2025. *National Security Strategy of the United States of America*. Washington, DC: The White House. https://www.whitehouse.gov/wp-content/uploads/2025/12/2025-National-Security-Strategy.pdf.

U.S. Department of Defense. 2024. *2024 Arctic Strategy*. Washington, DC: U.S. Department of Defense. https://media.defense.gov/2024/Jul/22/2003507411/-1/-1/0/DOD-ARCTIC-STRATEGY-2024.PDF.

Vuletić, Dejan. 2026a. "Application of Artificial Intelligence in Modern Military Systems". *Vojno delo* 78 (1): 63–76. https://doi.org/10.5937/vojdelo2601063V.

Vuletić, Dejan. 2026b. "Greenland in Arctic Defence Planning: Infrastructure and Early Warning". *Obrana a strategie* 26 (1): 45–64. https://doi.org/10.3849/1802-7199.26.2026.01.45-64.

Wang, Nils, and Damien Degeorges. 2014. "Greenland and the New Arctic: Political and Security Implications of a State-Building Project", *Royal Danish Defence*

College, January 2014. https://sldinfo.com/wp-content/uploads/2014/01/Greenland-and-the-New-Arctic.pdf.

Wegge, Njord. 2022. "The Strategic Role of Land Power on NATO's Northern Flank". *Arctic Review on Law and Politics* 13 (1): 94–113. https://doi.org/10.23865/arctic.v13.3428

Wegge, Njord, and Sigbjørn Halsne. 2022. "Introduction: Security and Military Power in the Arctic". *Arctic Review on Law and Politics* 13 (1): 32–33. https://doi.org/10.23865/arctic.v13.3831.

Zysk, Katarzyna. 2020. "Russia's Military Build-Up in the Arctic: To What End?". *Russia in Global Affairs* 18 (4): 1–18.